

Joanna Beem

Met wat hulp van boven

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Boven de velden hangt een lage ochtendmist. De oogst is binnen. Op het platteland is de rust weergekeerd. Nog even en de zon zal bewijzen dat ze sterk genoeg is om de mistbanken te verjagen.

Peter drukt zijn eerste sigaret van deze dag uit. Zó stom om er weer mee te beginnen. Toen hij Astrid vijftien jaar geleden leerde kennen had het hem geen enkele moeite gekost om er van de ene op de andere dag mee te stoppen. Letterlijk een verademing. Er was zoveel voor in de plaats gekomen. Met de dag had hij zich energieker gevoeld. En er kwam ruimte voor een hobby naast zijn werk. Iets waar hij zijn handen bij nodig had. Inmiddels was hij behoorlijk bedreven geraakt in het zetten van glas in lood. Zijn ogen gaan automatisch richting de grote schuur, achter het huis. Zijn domein... Hij was er de afgelopen maanden nauwelijks geweest. De dagelijkse gang naar het revalidatiecentrum nam uren in beslag en de verbouwing van het appartement had ook veel tijd gekost. En dat terwijl ze er bijna mee klaar waren.

Twee jaar waren ze bezig geweest om de boerderij leefbaar te maken en aan te passen

aan hun wensen. De schuur was al snel omgetoverd tot een atelier waar hij zich kon terugtrekken terwijl de bouwvakkers nog bezig waren met de verbouwing die Astrid in gedachten had. Een Bed and Breakfast zou haar van de straat houden. Het was al jaren een droom. Toen haar vader overleed en de erfenis onder haar en haar broer verdeeld werd, bleef er genoeg over om serieus plannen te maken voor een leven op het platteland.

Ze waren best wel voorzichtig te werk gegaan. Twee jaar voor zijn pensionering hadden ze hun huis verkocht. Dat was nog in de tijd dat de bomen tot in de hemel groeiden. Ze hadden een eenvoudig flatje gehuurd en een camper gekocht waarmee ze een aantal lange tochten door Europa maakten. Spanje, Portugal, Frankrijk... Inspiratie opdoen, had Astrid het genoemd. Ja, dat waren mooie jaren geweest. Wanneer was het misgegaan? Ach, alsof dat er nu nog iets toe deed. Hier was hij, ver van alles wat een beetje leven in de brouwerij kon brengen, ver van zijn kinderen en kleinkinderen, opgezaald met een hoge hypotheek en een invalide vrouw. Welkom in de echte wereld, Peter Vanderlee.

Wat zouden zijn oud-collega's een leedver-

maak hebben. Peter, die het allemaal zo goed voor elkaar leek te hebben: een prachtige, levenslustige vrouw, geld genoeg om een grote boerderij in het oosten van het land te kunnen kopen en vitaal genoeg om daar nog jaren van te kunnen genieten terwijl zij hun pensioen zagen verschrompelen en niet wisten wanneer ze eindelijk zouden kunnen stoppen met werken. Om nog maar te zwijgen over het uitzichtloze huwelijk dat ze hadden. Niet dat hij had lopen opscheppen, maar als je zoveel jaren met elkaar werkt, dan blijft er niet veel verborgen. Neem nou die periode van die hype met die aandelen. Je was gek als je er geen geld instak. Hij had zich afzijdig gehouden. Hield niet van gokken. Ze verklaarden hem voor gek maar uiteindelijk had hij een nieuwe auto kunnen kopen terwijl zij hun wonden zaten te likken omdat ze een groot deel van hun spaargeld kwijtraakten toen het aandeel kelderde en uiteindelijk een kat in de zak bleek te zijn. Leed verbloedert en hij had niet mee geleden. Hij had er geen vrienden aan over gehouden.

Ongeduldig kijkt hij op zijn horloge. Die wijkverpleegster had hier toch al moeten zijn? Automatisch gaat zijn hand naar het borstzakje van zijn overhemd. Hij haalt er het aangebore-

ken pakje sigaretten uit. Eén meer of minder, wat maakt het nog uit?

Astrid Vanderlee, geboren de Groot, is bezig met oefeningen om haar spieren op sterkte te houden. Heel belangrijk, heeft ze geleerd. Op een kastje naast het in hoogte verstelbare bed staat een blad met daarop de resten van een ontbijt. Peter was al vroeg opgestaan om, voor het eerst sinds maanden, samen met haar te kunnen ontbijten. Vreemd is het wel om weer thuis te zijn. Nou ja, thuis... Speciaal voor haar is een gastenkamer aan de achterkant van de boerderij omgetoverd tot een slaapkamer voor rolstoelgebruikers. Alle dorpels zijn verwijderd, de toegang is breder gemaakt en er is een werkblad in de hoek bij het raam geplaatst. Daar kan ze koffie en thee zetten, zichzelf opmaken, foto's neerzetten of wat ze verder nog zou willen om het hier iets gezelliger te maken. Nog een geluk dat deze kamer zo groot is. Oorspronkelijk had ze hem ingericht als een zit/slaapkamer die via een tussendeur gekoppeld kon worden aan het appartement ernaast. Die doorgang is nu dichtgemetseld en de toegang naar de badkamer is voorzien van een brede schuifdeur. In niets lijkt het op de gezellige slaapkamer die ze

met Peter deelde: het grote bed, de tv die, heel luxe, uit het voeteneinde tevoorschijn getoverd kan worden, het hoekbad waar ze samen in kunnen. Misschien dat ze er ooit nog naar terug kan maar dan moet er eerst een lift komen. Deze oplossing was minder ingrijpend en kan er voorlopig wel mee door. En als er nu ook nog een verbinding gemaakt wordt tussen deze kamer en het woonhuis... Voorlopig moet ze nog buitenom. Maar als ze had moeten wachten tot alles aangepast was, dan had ze nog minstens drie maanden in het centrum voor revalidatie moeten blijven. En daar had ze zich met hand en tand tegen verzet. Zes maanden was lang genoeg.

Met moeite verbijt ze haar tranen. Flink moet ze zijn en dankbaar dat ze er nog is. Het had allemaal veel slechter kunnen aflopen. Op de vraag of ze ooit nog zou kunnen lopen, hadden de artsen alleen maar met gemeenplaatsen gereageerd: enig herstel behoort tot de mogelijkheden, de zenuwen zijn weliswaar beschadigd maar niet helemaal doorgesneden. Goed oefenen en gevaarlijke situaties vermijden. En daar moet ze het dan maar mee doen.

Ze waren fantastisch geweest, de artsen, de verpleegkundigen en de therapeuten die haar

hadden opgevangen na het ongeluk. Van de eerste dagen op de intensive care heeft ze niet echt veel meegekregen, maar zodra ze uit de gevarenzone was en overgeplaatst werd naar de afdeling was er met man en macht gewerkt aan haar herstel. Top, ze had er geen ander woord voor. Dat al die mensen zich zo uitsloofden om haar weer op de been te helpen. Nou ja, been... Er was een wervel gebroken in de lage regionen en ze had alleen nog maar de beschikking over de bovenste helft van haar lijf. Geen gevoel meer in de benen, geen controle over blaas en darmen. Dat was nog het ergste. Eer ze zover was dat ze kon omgaan met de autosondage en de darmspoelingen. En dan te bedenken dat ze het allemaal aan zichzelf te wijten had.

Het was zo mooi begonnen. Eerst de zoektocht naar een boerderij in het oosten van Nederland. Die moest groot genoeg zijn om er een Bed and Breakfast in onder te brengen, liefst in een bosrijk gebied en niet al te verval- len. Ze herinnert zich de euforie toen ze, net over de grens met Drenthe, in het Groningse Westerwolde terechtkwamen. Wat een schitterend gebied was dit en hoe was het mogelijk dat ze er nog nooit geweest was? Al snel hadden ze hun oog laten vallen op deze woonboerderij.

Er was al een hoop voorwerk gedaan, maar de jongelui die er hun ziel en zaligheid ingestopt hadden, waren vastgelopen. Ze hadden de boel voor een prikkie over kunnen nemen.

Dankzij contacten van Peter in de aanne-
merswereld en het kapitaal dat ze zelf van haar
ouders had geërfd, waren ze begonnen om hier
hun droom te verwezenlijken. Eigenlijk ging
het eind vorig jaar al mis. Het weer zat tegen
en het hele project liep enorme vertraging op.
Die extra winter in de camper had er ook geen
goed aan gedaan. Ze begon zich steeds meer te
ergeren aan Peters laconieke houding. Aan het
gemak waarmee hij het allemaal aan haar over-
liet. De vele beslissingen die ze in haar een-
tje moest nemen. Ze had zich het leven hier zo
anders voorgesteld: samen genieten, samen de
schouders eronder.

Op een druilerige namiddag in februari was
de bom gebarsten. Om niets. Al haar frustra-
ties had ze eruit gegooid. Huilen, schreeuwen
en Peter die daar maar een beetje sullig zat te
kijken. Op een bepaald moment had ze haar
jas aangetrokken, de autosleutels van tafel ge-
grist en was de deur uitgerend. Weg, voordat
er ongelukken van kwamen. Natuurlijk had ze
te hard gereden en had ze in die bocht wel te-

rugge-schakeld? Nog steeds waren er de nachtmerries waarin ze zich voelde wegglijden, de macht over het stuur kwijtraakte en het monster ineens voor zich zag opdoemen. De klap en dan niets meer. De chauffeur van de tractor was er helemaal kapot van geweest. Een jonge knul nog. Stuntelend met een grote bos bloemen had hij aan haar bed gestaan. Kon nauwelijks uit zijn woorden komen. Hij had haar echt niet aan zien komen. Ze had geen licht aangehad en dook zomaar uit die zijweg op. Hoe had hij haar kunnen ontwijken?

Astrid trekt haar schouderbladen naar elkaar toe. Rug recht, kop op en gaan met die banaan! Als alles goed is, staat de wijkverpleegster zo voor de deur om haar te helpen met douchen. En die wilde ze niet confronteren met een uitgeblust wrak. Wel dan?

Tieske geniet van de rit over de verbindingsweg tussen de twee grootste dorpen van de gemeente waar ze sinds een aantal jaren aanvullende zorg verleent aan huishoudens die daar behoefte aan hebben. Behendig stuurt ze haar autootje door de lange bochten. Links en rechts van de weg staan een paar statige woonboerderijen. Daar waar ze deel uitmaken van

een kleine woongemeenschap vragen verkeersborden om wat gas terug te nemen. Tussen de gehuchten strekken de landerijen zich uit tot aan de doorgaande weg tussen Emmen en Groningen aan de ene kant en een kanaal aan de andere kant. Op dit tijdstip van de dag is er nauwelijks verkeer op de weg. Toch houdt ze zich aan de regels. Uit ervaring weet ze hoe verraderlijk die rust kan zijn: kleine dieren die plotseling uit de berm opduiken, fietsers die de slaap nog in hun ogen hebben... Kale plekken op de oude bomen langs de route spreken boekdelen.

Vandaag is haar eerste werkdag bij de familie Vanderlee. Het rapport dat ze meegekregen heeft, geeft weinig informatie. Mevrouw is het afgelopen half jaar buitenshuis verpleegd en gerevalideerd na een ongeval. Ze heeft een gedeeltelijke dwarslaesie en zit in een rolstoel. Haar taak is het nu om deze vrouw te helpen met de ochtendroutine. Zeker de eerste dagen zal dat even zoeken worden. Wat kan ze allemaal zelf? Waar heeft ze hulp bij nodig? Zo'n eerste dag is best wel spannend. Wat zijn het voor mensen? Hoe is de woonsituatie, zal ze hulp krijgen van de echtgenoot?

Ach, ze ziet wel. Het is in elk geval prettig